

LOVEC

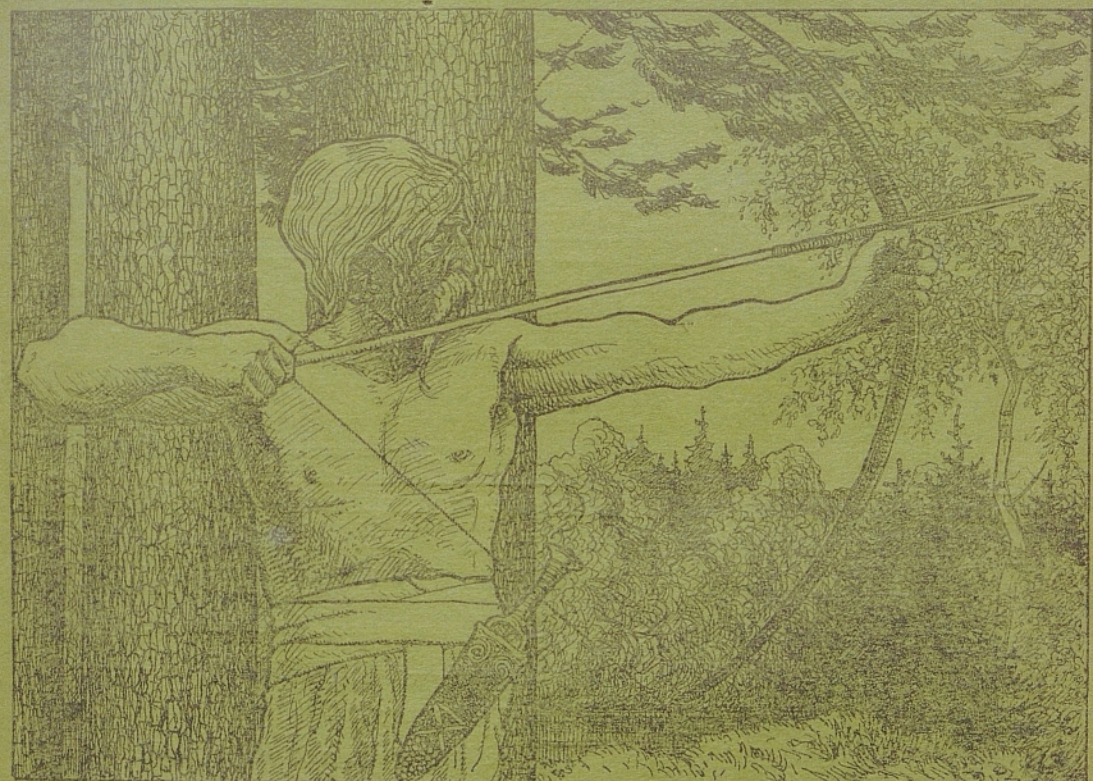
Štev. 3.

List za lov in ribarstvo.

Leto V.

V Ljubljani, dne 15. marca 1914

VSEBINA:

LOV: Ed. P. Tratz: Obročenje ptic. — RIBARSTVO: I. Franke: Karpi in ribniki. — LISTEK: Fr. S. Finžgar: Nad petelina. — Iz lovskega oprtnika. — Iz ribarske mreže. — Mala oznanila. — Astronomski koledar. — Vprašanja in odgovori. — Oglasi.

Slovensko lovsko društvo

in njegovo
glasilo

„Lovec“

Društvo je namenjeno slovenskim lovcom vseh pokrajin. Sedež mu je v Ljubljani.

Članarina znaša na leto **6 Kron.** Kdor pa plača enkrat za vselej **60 kron**, postane ustanoven član in je nadaljnjih letnih prispevkov oproščen.

Društvo izdaja svoje glasilo „**Lovec**“, po enkrat na mesec.

Jakob Zalaznik, slaščičarna, pekarija in kavarna
Stari trg št. 21

Podružnice: Glavni trg št. 6, Koledvorska ulica št. 6.

Čekovni račun pri c. kr. hran. uradu št. 113.187. — Telefon šte. 194.

Prvovrstna tyrdka. — Cene nizke.

Mnogo odlik. priznanj.

V. HERFORT,

zoolog. preparator,

LJUBLJANA,

Vrazov trg 1 — Sv. Petra nasip 71,

se priporoča za prepariranje vseh vrst živali, montiranje rogov, izdelovanje vseh vrst kož za preproge. :

: Mestna hranilnica ljubljanska :

Ljubljana, Prešernova ulica št. 3.

**Največja
slovenska
hranilnica.**

Denarnega prometa koncem leta 1913	K 700.000.000.—
Vlog	43.500.000.—
Rezervnega zaklada	1.330.000.—

**Največja
slovenska
hranilnica.**

Sprejema vloge vsak delavnik in jih obrestuje po

4 1/2 %

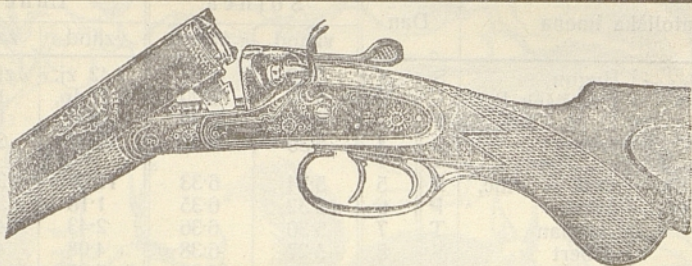

brez odbitka. Hranilnica je **pupilarno varna** in stoji pod kontrolo **c. kr. deželne vlade.** — Za varčevanje imu vpeljane lične **domače hranilnike.**

: Prva boroveljska orožjetvorna družba :

≡ **PETER WERNIG,** ≡

BOROVLJE, KOROŠKO

Izdeluje najnovejše in priznane prvovrstne lovske puške vseh sestav za zrnje in kroglo z najboljšim strelnim učinkom. Bogata zaloga Browning-, Steyr- in drugih avtomatičnih pištol, samokresov, zračnih pušk, sploh vsega v puškarsko stroko spadajočega orožja.

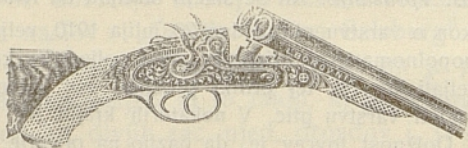
Popravila. — Strelivo. — Ceniki.

Ludovik Borovnik, puškar v Borovljah na Koroškem,

priporoča najmodernejše puške za lov (dvocevke, risanice, trocevke i. t. d.), dalje Mannlicher-repetirke z najboljšim strelnim učinkom, pripravne za lov, Mannlicher-Schönauer-repetirke, Browning-pištrole

kakor tudi pištrole sistema „STEYR“, kroglja 6.35 in 7.65, po prvotnih cenah.

Priporoča se tudi za izdelovanje novih kopit in cevi. — Popravlja in prenareja vsakovrstne stare puške po najnižjih cenah.

Astronomski koledar.

April 1914.

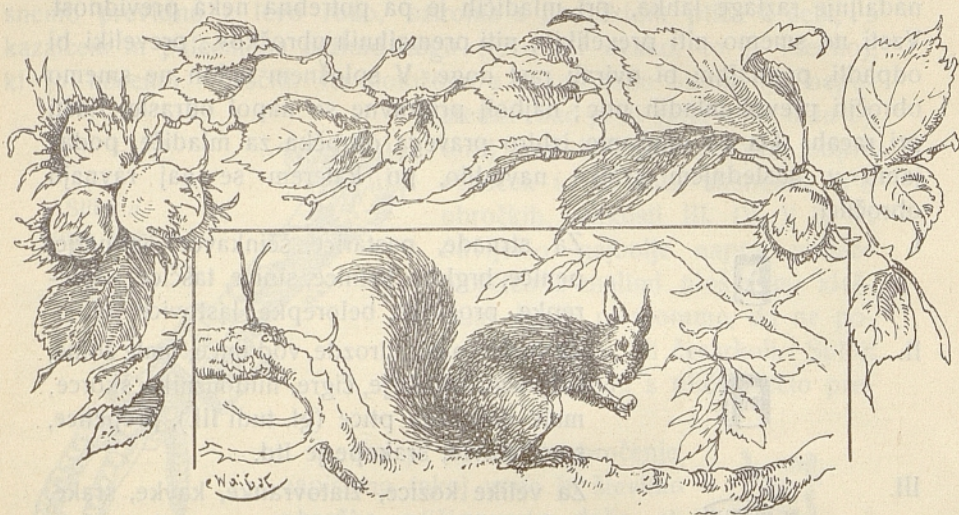
Katoliška imena		Dan	Solnca		Lune		
			vzhod	zahod	vzhod	zahod	
Prvi krajec ☾ 3. ob 8h 41 m zv.	Hugon	S	1	5:42	6:27	7:42 zj.	zjutr.
	Frančišek P.	C	2	5:40	6:29	8:27 dp.	1:02
	D. M. 7 žal.	P	3	5:38	6:30	9:26	1:58
	Izidor	S	4	5:36	6:32	10:37	2:43
	Cvet. n. Vinc.	N	5	5:34	6:33	11:56	3:17
	Sikst	P	6	5:32	6:35	1:18	3:44
	Herman	T	7	5:30	6:36	2:43	4:05
	Albert	S	8	5:27	6:38	4:08	4:24
	† Vel. četrt.	C	9	5:25	6:39	5:35	4:41
	† Vel. petek	P	10	5:23	6:41	7:05 zv.	4:58
	† Vel. sob.	S	11	5:21	6:42	8:35	5:18
Ščep ☿ 10. ob 2h 28 m pp.	Velika noč	N	12	5:19	6:44	10:06	5:42
	Veliki pon.	P	13	5:17	6:45	11:31	6:15
	Justin, Tibur.	T	14	5:15	6:47	zjutr.	6:57
	Helena, Anast.	S	15	5:13	6:48	0:43	7:54
	Turibij, Kalist.	C	16	5:11	6:50	1:37	9:02 dp.
	Anicet, Rudolf	P	17	5:09	6:51	2:17	10:16
	Apolonij	S	18	5:07	6:53	2:45	11:31
	1. pov. Leo IX.	N	19	5:05	6:54	3:05	12:44 pp.
Zadnji krajec ☾ 17. ob 8h 52 m zj.	Marcelin	P	20	5:04	6:56	3:22	1:54
	Anzelm	T	21	5:02	6:57	3:37	3:01
	Soter in Kaj	S	22	5:00	6:58	3:49	4:06
	Adalb. (Vojt.)	C	23	4:58	7:00	4:02	5:13
	Juri	P	24	4:56	7:01	4:16	6:20 zv.
	Marko	S	25	4:54	7:03	4:31	7:28
	2. pov. Klet.	N	26	4:52	7:04	4:50	8:39
	Peregrin	P	27	4:51	7:05	5:13	9:48
	Pavel od križa	T	28	4:50	7:06	5:45	10:54
	Peter, Robert	S	29	4:48	7:08	6:25	11:52
	Katarina	C	30	4:46	7:09	7:19	zjutr.
Mlaj ☿ 25. ob 12h 21 m pp.							

Dolgost dneva: Od 12h 45 m do 14h 23 m.

Vprašanja in odgovori.

Kr. H. v Jl. B. Vprašanje: Ali se smejo streljati na Kranjskem brinjevke?

Odgovor: Zakon o varstvu ptic z dne 20. julija 1910, veljaven za vojvodino Kranjsko, prišteva popolnoma prav brinjevke med poljedelcu koristne ptice, torej je prepovedano, streljati jih. Pri tej priliki prosimo vse lovce, da bi posvečali nekoliko več pozornosti varstvu ptic. V nekaterih krajih jih preganjajo namreč preveč brezobzirno. Dolžnost lovcev je, da pazijo na ptičarje, sami pa ne smejo nikdar pozabiti, da ne dela pravi lovec vsega, kar mu je dovoljeno po zakonu.

Ed. P. Tratz.

Obročenje ptic.

Namen obročenja ptic je natančno proučevanje njihove selitve in njihovega klatenja, dalje paritve, starosti in sploh življenja. Že celo vrsto let se pečajo ž njim skoro v vseh kulturnih državah ornitologični zavodi. Na noge ptic, predvsem selilk, obešajo lahke in naslovljene obročke iz aluminija.

Dozdaj z obročenjem doseženi uspehi so precejšnji, pa vendar še ne zadostni, ker odkrivajo vedno nove vrzeli v znanju o biologiji ptic. Zato je treba misliti na razširjenje obročenja ptic. To pa zahteva veliko število sodelavcev, za katere so najbolj usposobljeni lovci in prijatelji narave. Te prosimo torej, da bi sodelovali kolikor mogoče številno pri poizkusih z obročenjem. Trud je neznaten, uspeh je pa vendar velik. Za Avstrijo daje v ta namen ornitologična postaja v Solnogradu brezplačno vsakemu, kdor se zanima za stvar, potrebne obročke na razpolago. Dolžan je le, natanko poročati o njihovi uporabi.

Obročki se dobivajo doslej v šesteri velikosti in nosijo poleg tekoče številke naslov: „Ornith. Station Salzburg“. Obročijo naj se vse pri nas divje živeče ptičje vrste, zlasti pa je potrebno obročenje selilk, ker je najuspešnejše, in to takih, ki jih mnogo preganjajo, torej n. pr. slok, prepelice, divjih rac, ujed, drozdov i. t. d. Zaznamovati se morajo stari in mladi.

Pri obročenju starih ptičev je izbira pravega obročka brez vsake nadaljnje razlage lahka, pri mladičih je pa potrebna neka previdnost. Vzeti ne smemo niti prevelikih, niti premajhnih obročkov: preveliki bi odpadli, premajhni bi ovirali rast noge. V splošnem sploh ne smemo obročiti preveč mladih ptic; najbolj pripravne so napol odrasle, zlasti pri racah. Da pa olajšamo izbiro pravega obročka za mladiče, podajamo v naslednjem kratko navodilo, po katerem se naj ravnaajo obročilci.

I.

Za strnade, pastarice, ščinkavce, muharje, penice, brgleze, listnice, sinice, taščice, rdečerepke, prosnike, belorepke, lastovice itd.

II.

Za male kozice, drozde, vodomce, male žolne, škrjance, kobilarje, čigre, hudournike, škorce, male nabrežne ptice (gl. tudi III.), prepelice, smrdokavre, srakoperje itd.

III.

Za velike kozice, zlatovranke, kavke, srake, male račje vrste (krehljece, regljece itd.; odločno pa svarimo pred zaznamovanjem mladih velikih rac s to vrsto obročkov, za

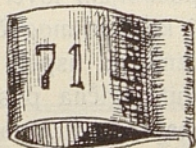
te gl. IV.), šoje, pribe, kukavice, male galebe (navadne galebe), kokoške, sloke, večje viharnice, sabljarko, žolne (gl. tudi II.), skobce, velike prodnike (gl. tudi II.), postolke (kakor sploh vse manjše sokolje vrste), male vodne kokoške, divje golobe, male pondirke, male čaplje itd.

IV.

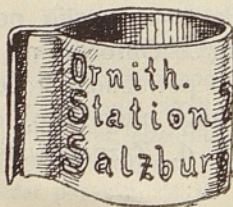
Za kanje, velike race (gl. tudi III.), male sovje vrste, kragulje, čopaste pondirke, kormorane, vrane, galebe (srebrne in sive galebe, gl. tudi III.), žagarje, plevice, sokole selce, velike kokoške (liske), postojne itd.

V.

Za male orlje vrste (gl. tudi VI.), divje kokoši, žerjave, čaplje, štoklje, divje gosi itd.

VI.

Za velike orlje vrste (planinske, kraljeve in jezerske orle), uharice in jastrebe itd.

Obročenje se izvrši najlažje in najhitreje na ta način, da pritismo previdno z levo roko, oziroma s podlaktom ptiča k sebi, s kazalcem in palcem pa držimo nogo (levo ali desno, to je vseeno), ki jo hočemo obročiti, ter položimo z desno roko okrog nje nepo-

sredno nad prsti (glej slike *a* in *b*), torej pod kolonom že prej odprti obroček in ga nato stisnemo. Pri obročkih velikosti III, IV, V in VI odvijemo najbolj naprej molečo ploščico z malimi ploščatimi kleščami. Paziti pa moramo, da ne pokvarimo noge ali česarkoli. Sploh je treba ravnati s ptičem zelo previdno.

Slika *a*
Noga sloke.

Ko je končano obročenje, zapišemo takoj vrsto in številko obročka, ptičjo vrsto, dalje, ali je ptič mladič ali starec, ter kraj in dan obročnja na polo, katero dobimo z obročki vred. To je treba potem poslati do gotovega roka tja, odkoder smo jo dobili.

Uspehi obročnja se objavljajo z navedbo imen posameznih sotrudnikov v letnem poročilu ornitologične postaje. Solnograška je lani izdala svoje prvo poročilo. Iz tega je razvidno, da so obročili v l. 1913 po njenem prizadevanju 365 ptičev, ki pripadajo 61 vrstam. Izmed teh so jih dobili in naznanili — nekateri lovci so namreč tako malomarni, da se jim niti ne ljubi natančneje pogledati obročka na ustreljeni ali kako drugače dobljeni ptici — dva, in sicer krehljeca in črno vrano. Prvemu je nataknil obroček kot mladiču 5. julija 1913 deželni poslanec Emanuel grof Mensdorff-Pouilly v Hotelicah na Češkem. Ustrelil ga je že 22. oktobra 1913 inženir F. Welter 5 km od mesta, kjer je dobil krehljec obroček. Vsled njegovega kratkega življenja seveda ne moremo govoriti o kakem posebnem uspehu z omenjenim poizkusom obročnja. Dognali so pa vsaj to, da se drže mladi krehljeci dolgo v bližini svojega gnezda. Tudi črno vrano je doletela smrt prehitro. Zaznamovana je bila od pisca teh vrstic 15. maja 1913 v

Slika *b*
Noga
prodnika.

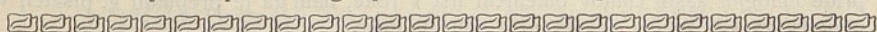
prišli v Evropi tako daleč, da bi izkoriščali vsako najmanjšo priložnost, tako rekoč vsako stoječo vodico in lužo tako dosledno, kakor znajo to Kitajci. Ti kupijo na spomlad od potujočih prodajalcev ribjega zaroda krajem primerne vrste, vodo pa pognoje na ta način, da privabijo nanjo vrsto žuželk, ki odloži na vodi svoj plod in katere zarod odgovarja velikosti ribjega gobca in žrela. Ko doraščajo ribe, gnojijo vodo iznova s tem, da privabljajo žuželke večje vrste. Poleg te prirodne hrane pitajo ribe seveda tudi z umetno.

Omenim naj kar tukaj, kar je dognala večletna izkušnja glede prehranitve karpov. Uživati morajo najmanj 25% živalske hrane mrzle krvi ali vodnega nižjega živalstva, da morejo s koristjo uživati umetno hrano, kakor žito, ribjo moko i. dr. in da ostanejo zdravi in čvrsti.

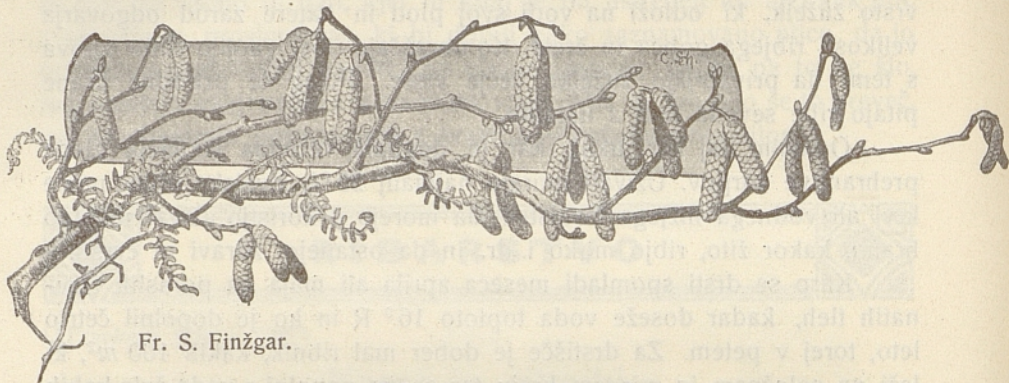
Karp se drsti spomladi meseca aprila ali maja na poraslih travnatih tleh, kadar doseže voda toploto 16° R in ko je dopolnil četrto leto, torej v petem. Za drstišče je dober mal ribnik, kakih 100 m², ki leži na solnčnem in mirnem kraju ter se ga napolni z vodo šele kakih 10 ali 14 dni prej, kakor se začne drstitev karpov.

Ker je ta vrsta rib sila rodovitna (ikrnica, dve kili težka, ima že črez 100.000 jajčic), zadostujeta za veliko podjetje en ali dva para. Za plemo izbirajo starejše in najlepše karpe, kakor delamo to vobče pri pravilnem gospodarstvu z živino, s prašiči itd. Nekdaj so puščali nedorasle karpe za plemo, češ naj rastejo še naprej. Použili so torej boljše in puščali slabejše, vsled česar je slabel rod leto za letom. Med drugim je bilo tudi to ravnanje vzrok, da je propadlo zlasti pri nas gojenje karpov.

Ko se ribica izvali, ni daljša kakor 1 cm. Primerjal bi jo majhni, prozorni smeti. Tudi od blizu se v vodi komaj razloči in živi prvih 6 ali 7 dni od svojega rumenjaka. Ko použije tega, mora dobiti hrane, ki obstoja iz najmanjših drobcenih živalic, deloma takih, ki jih ne razločuje človeško oko brez povešanja. Najsi je tudi drstni ribnik dobro in pravilno pripravljen za množitev potrebne, že omenjene živalske hrane, jo vendar zarod v kratkem použije, tako da bi moral stradati in od lakote poginiti, ako bi ga ne preselili v večje, zanj pripravljene prostore. Pri nekaterih podjetjih preselijo zarod v prvem poletju še enkrat ali tudi dvakrat v nalašč za to pripravljene ribnike. Karp raste le ob višji toploti vode. Jeseni je za prvo leto dorasel, črez zimo izgubi navadno nekoliko na teži. Da je zrel za trg in za nasaditev, mora meriti po dolgem najmanj 5 cm. Prometna cena za 1000 jesenskih ali enoletnih karpov je 24 do 36 K. Ribnike pa nasajajo tudi z zarodom, ki še ni použil rumenjaka. Cena je 3 do 4 K za 1000. Za nasajanje malih ribnikov so najbolj primerni dve leti stari karpi. Ob zadostni hrani zrastejo karpi dobrega plemena v 4 letih približno do teže 2 kg.

LISTEK

Fr. S. Finžgar.

Nad petelina.¹

Jutro velikega tedna . . .

Ob dveh črez polnoč . . .

Krog ledij tesno stisnjeni pas z naboji, na rami dvocevka . . .

Tiho sem zapustil svoj stan.

Ko sem zaklepal vežna vrata, sem se ozrl na nebo in sem se razveselil. Toliko je bilo veselje, da sem občutil udarce srca. Nobenega oblaka, nobene lise po nebesu. Sama čista, nagosto v zvezdah trepetajoča božja dlan. Naprej! . . . In sem se napotil.

Niso se oglasili psi na vasi. Zakaj skrivnosten je bil moj korak, namenjen skozi tesne vaške ulice v gorsko sotesko. Že je ostala zadnja hišica za menoj, skrita koncem vasi med drevjem, pa v nobenem oknu ni zakrvavela luč za rdečim zagrinjalom. Hiše so spale in sanjale . . .

Iz soteske mi je dahnil v lice oster zrak. Pa ni valovil. Še toliko ne, da bi zdramil najtanjši brst na mladem bukovju. Tiho je plul po dolini, kakor je bil tih potok pod njim, kakor moj korak po kolovozu. Kot rani popotniki smo šli svojo pot. Nismo se pozdravili, ne ogovorili in vprašali: kam. Za tajnimi cilji smo šli vstric in z nami je šlo nemo hrepenenje. Zato potok ni šumel, kakor šumi ob belem dnevu in štropotajoč polni korce mlinskih koles. Potajno je točil vodo črez skalce, da je cingljalo kakor s srebrnimi kraguljci. In pred zarjo porojeni vzduh bi ne ganil kodra na čelu, pa me je vendar poljubljaj z

¹ Ta biser naše literature je bil objavljen v „Dom in Svetu“ l. 1910. Ker ne pride mnogim naših članov omenjeni list v roke, nam ga je prepustil g. pisatelj v ponatis, za kar se mu najiskrejeje zahvaljujemo.

žarkim poljubom, da je skelelo v lice. Celo zvezde na ozki progi neba se niso ganile in se niso utrinjale, in je vendar žarelo iz njih s čudovitim ognjem. Vse, vse — samo kipeče koprnjenje!

Edino sivoumazana pot je zdajpazdaj zaječala, kadar je v temnem mraku noga prodrla tenko ledeno skorjico na strjeni luži.

Ali vselej takrat je občutila moja duša, da se je dvignil božji prst in mi požugal: „Pssst!“ . . .

Iz mračnega gozda ob levi in desni je dehtel skrivnosten vonj, duh Velike noči, duh vstajenja. Srce se mi je razburjalo ob tej skrivnostni tajni pomladnega jutra. Kakor otrok, kadar zagleda prvič svetonočno drevo: vztrepeta, vzdikne, nato razpre oči in pije in uživa. Tudi moja duša je pila in uživala . . .

Noga ni občutila grudave poti, teža skrbi je drsela z ramen, čelo se je jasnilo, pleča so se dvigala sproščena in prsi so se širile. Začul sem jasno klic vstajenja, zahrepenelo se mi je po življenju. — Po življenju, kateremu ni križana vsaka minuta, po življenju, ki ni kaljeno z grenkostjo, po življenju brez krvavih ran in umazanega blata . . .

„Naprej!“ je vzdikalo v duši — naprej, to je pot do paradiža, pot v deviškem, pomladnem jutru.

Tedaj se je hipoma dvignil na ovinku iz gozda steber sivega dima in v motnih obrisih kipel kvišku, miren in resen, kakor v davnih dneh pred Izraelci v puščavi.

Iz sanj me je prebudil, da sem za hip obstal in premišljal.

„Lovčev signal!“ sem hitro uganil. „Boji se, da ne najdem kraja domenjenega za sestanek!“

Opozorjen sem naglo krenil na levo in kmalu zagledal skozi goščo rdeče plamene, ki so mirno, kakor na sliki, žareli in rodili oblačni steber.

Ob ognju sem zapazil svojega lovca. Na štoru je sedel, resnoben in zamišljen, kot človek, ki čaka velikega dogodka. Dolgi brki so bili praznično nasukani. Tako se spodobi za slovesnost.

„Dobro jutro in lovski blagor!“

Lovce me ni začutil, ker sem šel nalahko in previdno po stezi. Moj pozdrav ga je predramil. Oko je v bliskih ognja zažarelo v veliki radosti, brki so se vsled smehljenja krog ustnic upokončili kakor v pozdrav.

„Dobro jutro in dober pogled! Tako ste prišli, kot pride divja mačka. Sem čakal včasih drugih strelcev na petelina. Pa je ta in oni prisopihal in prilomastil, da sem mislil: Medved gre.“

„Če ste pa dremali?“

„Kaj? Dremal? Nisem zatisnil očesa vso noč!“

„Zakaj ne?“

„Od skrbi, pravijo, da človek ne spi. In od veselja tudi ne!“

„Ali Vas tako skrbi in veseli petelin?“

„Tako-le Vam povem: Če bi prišel k meni človek in bi me povabil: Ti, France, na svatovščino pojdeš jutri in starešina boš — in ob tistem bi prišel drugi in bi govoril: Nad petelina greva jutri: tedaj bi jaz starešinstvo odpovedal in šel nad petelina. Tak-le sem, gospod!“

„No, in kako sodite današnji dan? Bo?“

„Snoči sem šel še oprezovat. Pa se je pripeljal na ono bukev. Starec, Vam povem, da takih ni mnogo! Tako sodim, da ga dobite, kakor bi šli v kurnik ponj.“

„Bomo potlej videli.“

„Je tudi res. Zakaj pretkani so stari petelini. Po trebuhu ti zakruli, brrr — pa zleti. Vse sliši, hudir! Mladega naskakavati — igrača. Nori in brusi in poka tjavendan, da bi na volu prijezdil podenj. Prav zares.“

„Pa pojdiva! Ne?“

Lovec se je ozrl na zvezde.

„Nič se še ne mudi. Lahko se pogrejete ob ognju. Je mrzlo, da bi se mi skoro zanohtalo!“

„Pa vendar! Počakava rajši jutra v hribu nego tu v dolini.“

Lovec je vzel iz torbe majhno svetilko, segel po ogorek v ogenj in prižgal.

„Z lučjo bova hodila?“

„Je hentano slaba pot in ledena po tem žlebu.“

Nato je poteptal ogenj, da ga je ugasil, pa sva šla.

Takoj za prvim robičem sva morala črez vodo.

„Pazite!“

Lovec je govoril skoro šepetaje, dasi je bil prej ob ognju zelo glasen. Prevzela ga je trenutna slovesnost.

Prekoračila sva potok — hudournik — po gugajočih se kamenih.

„Dajte mi puško! Rebár je zelo drsna!“

Tudi to je govoril čisto tiho, skrivnostno. Takisto sem mu odgovoril jaz in se zahvalil za ponudbo. Nato sva krenila kvišku.

Korak za korakom sva se dvigala po strmini. Včasih so zahreščali žreblji na sklizki poti. Vselej je lovec hitro zaobrnil svetilko, da sva se ognila poledičnih plasti in kosov zmrzlega snega, ki se je svetil kakor bele zaplate na črni zemlji. Izpregovorila pa nisva besedice več.

Ob hoji se je razgrela lice. Kri je zaplala z veselejšimi valovi. Noga ni čutila bremena in napora. Zdelo se mi je, da z vsakim hipom raste strast, da se razplamteva hrepenenje po cilju.

Kroginkrog je pa čudovito puhtelo iz zemlje. Pa to ni bil vonj, ob katerem se jeseni povesi glava na prsi in človeka objame modrost — smrti, ko brodiš skozi gozd po vlažnem listju.

Ne, to ni bila smrt, to je bilo rojstvo. Vse naokrog je dehtelo po svežem jutru, vse je v nemem molku čakalo, da zadoni po tokavah mogočni klic: Vstani! Vzbudi se, zrno, in poženi kal in obrodi cvetlico! Razmakni se, popje, in razvij list in cvet! Oživi se, grm, in zapoj, zapoj pesem vstajenja in življenja! In dvigni se tudi ti, kraljeva ptica naših gora, zapusti bivališče v robidi in smrečju in s krepkim zamahom poleti na viso bukev in — zapoj, zapoj, ti molčeči skrivač — himno ljubezni — — —.

Čudo! Gora se odene v sočno zelenje, iz božjega perišča se nasuje krme na bogato po zemlji, v tihi mesečini se poigravajo topli valovi poletja — on, kralj ptic — pa molči. Viharji tulijo, bliski udarjajo — on molči. Listje porumeni, senice nemirno ščebetajo, gladni lisjak zalaja — on molči. Zima zapoje requiem — on ne beži. Tisoči se selijo v strahu pred gladom — on ostane in molči in vztraja.

Ko pa iznad vztočnih gora mladi konjci z zlatom pretkanih griv pripeljejo v valovih prve vesne okópano zoro, tedaj se dvigne on, kralj, in izpregovori kraljevsko besedo s trona mogočne bukve. In on, ki je molčal ob polnopogrnjeni mizi, in on, ki ni vzdihal, ko so ječala debela v burji, ki ni bežal, ko so bežali tisoči — zatisne oko in zakrkne uho ter prekipi v edini pesmi, katero zna in pozna — v pesmi ljubezni, ki je edina močna in mogočna, začetek in konec dejanja in nehanja, ki se ne piše v jezersko gladino, ampak kleše v marmor ...

* * *

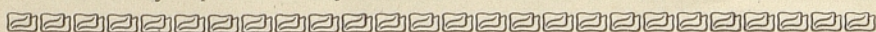
Hudi strmec je bil zmagan, žleb preplezan. Po borovničevju in mahu je vila najina pot. Z vrha visokega bora je žvižgnila perot sove, bežeče pred dnem v skrivališče.

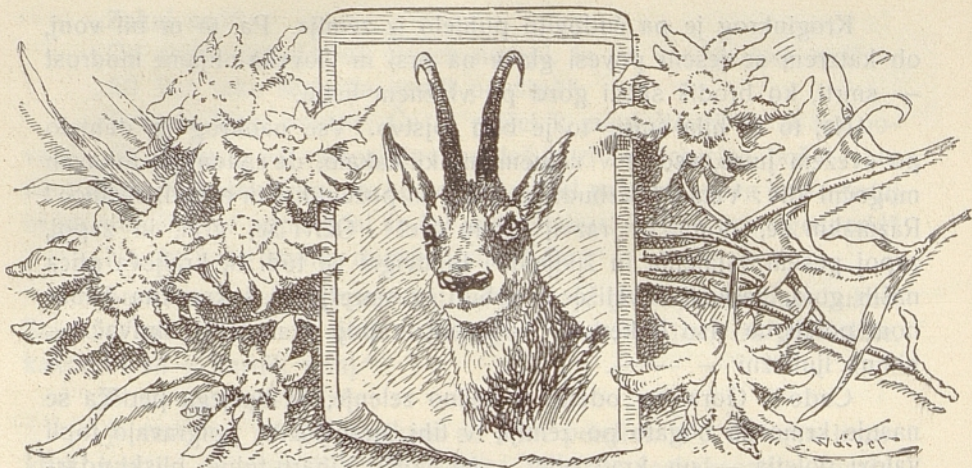
Pod borom sva obstala. Lovec je pihnil luč. Z roko je zamahnil proti južni strani. Izpregovoril pa ni več. Tudi šepetaje ne.

Nema sva stala pod drevesom. Zvezda za zvezdo je gasnila. Temni obrisi gozda so rastle od bregov v vedno razločnejših konturah. Vrh gore se je rodila iz teme siva cerkvica. Potok po dolini je šumel glasneje. Meglena tančica je puhtela iz njega. Na vzhodu je bledele nebo, drobni kosmi meglic so bili razkropljeni po poti prihajajoče zarje. Kakor čreda ovčic.

Moj lovec pa ni imel trenutka, da bi ga privoščil vzhajajočemu jutru. Kamor je pokazal z roko, tja se je zamaknil z ostrim vidom in tankim sluhom. Zdajpazdaj je zaslonil uhelj z dlanjo in še opreznije poslušal.

Pri daljni podružnici je zazvonilo dan. (Konec prihodnjič.)

Iz lovskega oprtnika

Nova ustanovnika. Gosp. dr. H. na Dunaju ter dr. Igo Janc, odvetnik v Radovljici, sta pristopila k našemu društvu kot ustanovnika.

Za „Zeleni križ“ je nabral pri neki veselici kot izkupiček za divje race 6 K gosp. Adolf Pauser v Novem mestu.

Solnce in jug sta že pregnala iz naših lovišč mraz in sneg. Le na osojah in po globokih dragah leže še snežene krpe. Žival si oddiha in si izkuša iztrditi, kakor je, polagoma pridobiti stare moči. Kos drobi na obronku svojo ženitovanjsko pesem in vabi k sebi izbrano ženico. Jerebice so se razbile in večinoma že sparile. Le tu in tam ti zleti kak osamel samec, ki je bil prepočasen in je zamudil pravi čas snubitve. Otožno se izprehaja ali izpreletuje podnevi, proti mraku pa oživi in išče z glasnim klicem po razorih in omejkah, če ni še kje kaka prosta devičica ali mlada vdovica.

Dolgouhec si solnči podnevi suha rebra, ponoči tja do poznega jutra pa misli na pašo in ljubezen. Sicer so nekatere izmed njegovih ljubic postale že matere, a to ga ne moti, da bi jih iznova ne zalezoval. Ako ga zalotijo pri družici tekmeči, se jim postavi v bran. Na zadnjih nogah stoječ, se klofutajo, da jim leti dlaka proč. Če jo najde lovec, jo ogleduje z veseljem kot dobro znamenje.

Selilke se vračajo mimo nas v severno domovino. Rac skoro več ni. Kar jih je še, te so se namenile ostati pri nas, a so tudi nemirne. Sicer se vozi racman za svojo izvoljenko dostojno in častitljivo, kot se spodobi za kavalirja, a le prepogosto mu kale srečne trenutke prve ljubezni vsiljivi snubači, ki se ponujajo raci-nevesti na tak način, da je ženinu preveč in da se izkuša z ljubico vred na drugo vodo odtegniti kalilcem ljubezenskega miru. Toda ti niso niti zamerljivi niti obzirni: če se vzdigne parček, sfrče tudi oni in začne se nemirno frčanje po zraku in letanje z vode na vodo. Z žalostjo gleda lovec ta nemir in se kesa, da je streljal par tednov prej kar na slepo, tako da je pustil premalo rac, pa preveč racmanov.

A tudi kras naših gozdov — divji petelin in ruševac čutita že v svojem srcu pomlad. Ne bo dolgo in prevzela ju bo strast popolnoma . . .

Letošnja jesenska selitev kljunačev je bila pri nas boljša kakor lanska kakor smo že pisali. Tudi drugod je bilo tako. Nižin so se kljunači ogibali, držali so se holmov in nižjih gričev, kjer so jih spodili na brakadah vedno nekaj. Rekord je dosegel letos g. Fran Ševčik, ki je ustrelil dozdej 54 kljunačev. Tri izmed teh je ustrelil v januarju in februarju. Ker so torej prezimovali ponekod pri nas kljunači, bi bilo želeti, da bi dobili o tem več natančnih podatkov. Sploh bi bilo dobro, da bi si zapisali naši lovci natanko vsakega kljunača, ki ga ustrele, oziroma prepode (ob nenavadnem času!), in potem priobčili to v „Lovcu“. Menda mi ni treba še posebe omenjati, da je pri tem najvažnejše, kdaj in kje je bil ustreljen ali prepoden kljunač. Pri nas se veliko premalo opazuje, ali tem več strelja, včasih kar tja v en dan. A tudi mi se bomo morali resno lotiti podrobnega dela, če hočemo, da bo veljala pri raziskovanju selitve kljunačev kaj naša beseda in da se bo imenovalo tudi naše ime poteg množičnejših narodov. Dr. J. P.

Sibirski krekovt ali sirska lešnikarica. V tukajšnjem kraju nismo opazovali te ptice v lanskem letu, pač pa je ustrelil podpisani leta 1911 eno. Koj zunaj vasi se vije proti Dravi velika, močno izjedena, globoka struga Blažovice, ki je zdaj suha, ker so napeljali potok v preteklih časih med travniki po drugi strugi, da zamaka travo. Tej strugi pravijo tukajšnji prebivalci „Zgon“. Obrasla je na obeh straneh z raznim grmovjem. Mnogo je tam tudi leščevja. Bregovi so strmi, tu in tam popolnoma goli, peščeni, a dno je s pečevjem in kamenjem posuto. Tu je v jeseni zavetišče zajcev, po zimi pa poljskih jerebic in fazanov. Dne 22. decembra 1911 sem tam iskal zajce, kar zleti pred menoj ptica, o kateri sem mislil, da je planinska šoja, kakor zovejo tukaj krekovta. Sedla je kakih petdeset korakov proč v leščevje, kjer je brskala in iskala po listju. Dalje časa sem jo opazoval, zdela se mi je zelo krotka. Takoj po strelu je obležala. Preiskal sem jo natanko in našel, da ni naš navadni krekovt. Njen kljun je bil raven, tanek, gornja čeljust je segala malo črez spodnjo. Bil je tedaj sibirski krekovt, ki je menda pri nas zelo redka prikazen. Lešnikarico sem nagačil in se nahaja v zbirki krajevnega muzeja v Mariboru.

Sirska lešnikarica je doma v severo-vzhodni Aziji v pokrajinah ob Amurju in Argunu. Iz teh krajev pripotuje v nekaterih letih v naše kraje v precej močnih jatah. Tako je prišla v letih 1885, 1887 in 1911. Ta vrsta pride iz krajev, kjer se nahajajo obširni gozdi limbe (*pinus cembra*). Mehkoluščinasti orešči te vrste bora služijo tem potovalcem kot glavni živež, zaradi tega ima ta lešnikarica bolj vitek, raven in ožji kljun kakor naša navadna, ki se živi deloma tudi s trdimi lešniki in orehi. Ta ima zato tudi bolj trd in močen kljun. Znani ornitolog dr. Rud. Blasius razločuje dva krekovta: 1. debelokljuni (*Nucifraga caryocatactes* [L.]), 2. mehko-ali tankokljuni (*Nucifraga caryocatactes macrorhynchos* Brehm). — Omenjam še, da se nahaja prva vrsta precej pogosto v višjih legah Pohorja, a se ne zaleti nikdar v dolino.

Limbuš pri Mariboru n. D.

Ant. Godec.

Rob pri Velikih Laščah. Pegama smo opazovali, lovili in streljali tudi pri nas. 14. decembra m. l. smo videli lovci na brakadi jato več kot 50 ptičev v zraku. Še tisti dan sta bila 2 taka ptiča v kletki, kjer sem ju spoznal za pegama. Eden izmed ujetnikov je bil moj. Prenočevala sva pa skupaj samo eno noč. Drugo jutro je postal že o somraku nemiren. Ker se je držal klavirno, se mi je zasmilil in sklenil sem mu dati zaželeno prostost. Ko se je dobro zdanilo, je bil prost. Meni se je odvalil kamen, gospa K. se je pa tolažila z jokom. Še hujše pa ji je bilo, ko je čitala v „Lovcu“ razpravo o pegamu, kjer se masti lepi severnjak v naših krajih s špehovko. — Pri nas so se držali pegami dalje časa. Okrog šole v Robu

sem jih videl še po Novem letu. Vsega skupaj smo postrelili na Robu dva pegama, ujeli pa dva, izmed katerih smo enega izpustili. Ravnali smo torej pametno. S. K.

Planinski orel. 21. januarja t. l. dopoldne je ujel neki kmet v gozdu za trebanjskim gradom na Dolenjskem planinskega orla, ki je meril z razprostrtimi perutmi 2'20 m. V naše kraje sta ga prignala najbrže mraz in lakota. Na tla je padel vsled onemoglosti. Bil je tako izstradan, da preparator skoro ni našel želodca.

Kanjo je ustrelil 1. februarja Ivan Požek, posestnik v Adlešičih. Ker je bil letos nenavadno velik sneg in huda zima, niso imele kje dobiti hrane in zato so prihajale k hišam, kjer so napadale in odnašale kokoši. Pri nas se nahajajo kanje še prav pogosto. Lani je ustrelil 18. novembra tudi g. učitelj Ant. Kadunc v Tribučah kanjo, ker je mislil, da je kragulj.

I. Šašelj.

Kačarja je ustrelil 4. februarja g. Peter Rauch v Pobrežju pri Adlešičih. V črnomaljski okolici mu pravijo zajčar. G. Rauch je bil ustrelil prej lisico, jo odril in vrgel njeno meso pod grajsko okno. To je zasledil kačar in se spustil na tla, kjer ga je doletela smrt. Meril je z razprostrtimi kriljutmi črez 1 m. Kačarjev vidim kar po 4—6, ko letajo ali krožijo v zraku in pivkajo. Kakor so prav koristni, ker pobirajo golazen, so glede lova škodljivi, ker love zajce, posebno mlade. Šolarji-pastirji so mi pravili, da so videli kačarja, kako je preganjal zajca in ga ulovil. Storil mu pa ni drugega, kakor da mu je izključal oči. I. Šašelj.

Živega kragulja so ujeli 5. februarja v Purgi pri Adlešičih. Malo prej je bil napadel na hodniku pri hiši Ivana Adlešiča v Adlešičih kokoš, ko je zobala, in jo odnesel v neko drago v Kalcih, kjer jo je začel trgati. Ker je šel gospodar s puško za njim, ga je prepodil in dobil tudi kokoš, toda oskubljeno in raztrgano. Nato pa je šel v omenjeno drago sosedov sin, ker je vedel, da pride kragulj kmalu zopet nazaj na mesto, kjer je bil prepoden, iskat svoj plen; nastavil je ravnotam železje ali klešče, kakor pravijo tu skopcu, dejal gori kokošjega perja in natrosil okoli debelače. Klešče je privezal z vrvico na bližnji plot. Res se je vrnil kmalu kragulj po svoj plen. Spustil se je na kokošje perje, katero je začel brskati in pobirati zrnje, nakar se je železje sprožilo in ga prijel za nogo. Bil pa je toliko močan, da je strgal vrvico, ki ni bila dosti pritrjena, se vzdignil z železjem in vrvico vred in odletel. Toda dolgo ni mogel leteti, ker ga je težilo železje in vrvica in ker je imel ranjeno nogo, ki je krvavela. Zato se je spustil na zemljo, kjer so ga ujeli. — Letošnjo zimo in lani celo leto so naredili pri nas kragulji silno škodo na kokoših in piščetih, posebno še na spomlad, ko so odnesli v Adlešičih in v okolici prav veliko mladih piščet. Nekaterim so jih odnesli po 10 in več. Miku Črniču jih je odnesel kragulj od 16 piščet prvega legla 15, Ivanu Adlešiču pa črez 30 piščet in kokoši. Zato pa niso hotele nekatere gospodinje več drugič podlagati kokošim, češ, saj mi „tič“ (kragulj) vse odnese. Videl sem tudi sam, kako je odnesel naenkrat dvojce piščet: eno v krempljih, drugo v kljunu. Ni čudno torej, če mrzijo ljudje vsled tega na vse te vrste roparic in če pade potem tudi marsikatera kanja ali kačar, ki sta sicer kmetu koristna.

I. Šašelj.

Veliko bobnarico (*Botaurus stellaris* [L.]) je ustrelil 6. februarja g. Ivan Müller, posestnik in krčmar v Črnomlju. Ustrelil jo je v Okljuku ob Dobljičici v gozdu nem. vit. reda, pol ure od Črnomlja, ko je zletela z obrežja ob vodi.

I. Šašelj.

Vsebina uharičinega želodca. Dne 15. decembra 1913 so ustrelili na neki brakadi pri Postojni veliko uharico. Poslali so jo g. Herfortu, da jo nagati. V želodcu so bili zadnji ostanki že skoraj popolnoma prebavljene lesne sove.

Dr. J. P.

Medveda je ustrelila dne 6. marca t. l. ob $3\frac{1}{4}$ 7 zvečer na čakališču v Veliki gori pri Ribnici graščakinja gospa Olga Rudež, roj. Kosler. Bil je velik, lepo rasel samec v starosti 5—6 let. Tehtal je čist 97 kg. To je že tretji medved gospe graščakinje.

Divji kozel v Št. Vidu nad Ljubljano. 3. marca t. l. mi je pripeljal neki kmetič iz omenjene vasi lepega divjega kozla v prepariranje. Pripovedoval mi je, da je prišel kozel v smeri od Šmarne gore čez železniško progo v največjem diru in se zaletel v Št. Vidu v žično mrežo nekega vrta. Pridrvel je s tako silo, da jo je raztrgal in vdrl tako na vrt. Tu se je zaganjal v ograjo toliko časa na vse mogoče načine, da je obležal. Na prsih je bil pod kožo ves krvav. Žalosten konec plemenite živali!

V. Herfort.

Divji mački. Dne 14. decembra m. l. je padla na brakadi lovskega društva Hubertus v Postojni, kakor nam poroča g. —ar, divja mačka. Dolgost trupla je bila okoli 60 cm, dolžina repa 30 cm, tehtala je pa $5\frac{1}{2}$ kg. To je že tretja divja mačka, ki je bila ustreljena, ozir. ulovljena lansko jesen, ozir. zimo v postojnskem občinskem lovišču. — V velikolaškem lovišču je ujel 12. jan. t. l. Ivan Prijatelj iz Ponikev pri Dobropoljah v past krasno divjo mačko. Tehtala je 6 kg. Ravno isti lovec je še eno ustrelil. Slediti jih je več. — Tudi v Ilirski Bistrici so ujeli lepega divjega mačka v železje.

Zajca z zanko okrog života so ustrelili v novembru na brakadi na Golovcu. Zanka, ki je bila iz močne žice, je držala žival čez život blizu zadnjih nog. V boju za življenje jo je odtrgal ubogi zajec, ki je preстал gotovo dosti muk, preden ga je rešila vsega trpljenja lovčeva puška. Tam, kjer ga je stiskala zanka, je bil že nagnit. Tatov, ki nastavljajo zanke zajcem, pa tudi srnam, je pri nas na Slovenskem povsod dosti. Letošnja zima je bila kakor nalašč zanje, da so lovili okrog kozelcev jerebice in zajce z zanko in s puško. Lovci in lovski pazniki, pazite na te lopove!

F. L.

Zajec med svinjami. Janez Štalec je streljal blizu Svetja pri Medvodah zajca v repi in ga obstrelil. Bežal je naravnost v vas, Janez jo je pa ubral za njim, a v vasi mu je izginil zajec izpred oči. Že je bil Janez žalosten, da se ne bode videl s svojim zajčkom nikdar več, kar zavpijejo vaški paglavci: „V svinjaku pri Ivančičevih svinjah je zajec!“ Urno krene Janez proti svinjaku in zagleda beguna sredi svinj, ki so ga opazovale z velikim zanimanjem. Štalec sname puško, da bi prišel prav po lovsko do zajca, a lastnik svinj mu iz previdnosti ne dovoli, pokazati strelske zmožnosti na sovražniku sredi tako koristnih živali. Zato je moral Janez zajca ujeti z roko in pobiti brez puške.

I. Zevnik.

Zver v štajersko-koroških planinah ali „kmečki strah“. Od spomladi lanskega leta je vznemirjala štajersko-koroško obmejno gorovje, imenovano Korin Stubalpe, zver, ki je naredila ogromno škode na živini, pasoči se na planinah. Tudi divjačina je pomorila mnogo. Prebivalstva se je polotil kmaľu velik strah pred zverjo, ki so ji nadeli ime „kmečki strah“, dasi se je zdela raznim časnikařjem hujša kakor pa kmetom, katerim je trgala junce, ovce itd. O čudni zveri so povsod mnogo govorili, ugibali in pisali. Dosti jih je trdilo, da so videli zver, a vsakdo jo je opisal drugače. Eni so rekli, da je lev, drugi, da je tiger, leopard, ris, puma, volk itd. Strah in domišljija sta igrala veliko vlogo. Treznejši ljudje in maloverni Tomaži so pa bili mnenja, da koljejo živino podivjani psi, kar bi ne bilo nič novega, medtem ko so smatrali drugi vse skupaj za časnikařsko laž. A škoda je rasla od dne do dne. Zato je razpisalo štajersko namestništvo nagrado 3000 K onemu, ki bi ubil zver. Lovci so bili pridno na nogah in so se trudili na vse načine, da bi jo ugonobili. Zalezovali so jo podnevi, čakali jo ponoči pri

mrhovini in ji nastavljali pasti. Lovcem se je pridružilo do 170 od oblasti poslanih orožnikov in vojaštvo. To je oskrbovalo telefonsko zvezo, da so lahko hitro poročali, kje se je prikazala zver. A ves večmesečni trud je bil zaman. Temu je bilo vzrok predvsem to, da je menjala žival nenavadno hitro svoje bivališče. Danes se je pojavila tu, jutri popolnoma drugje, morda 30 km stran. Gorovje, po katerem se je potikala, je namreč nad 100 km dolgo in 60 km široko. Obrastlo je gosto in ima polno globokih kotlin in širokih dolin. Tudi društvo „lovcev po poklicu“ je poslalo na troške namestništva ekspedicijo, ki je dognala na podlagi proučevanja stopinj in odpadkov zveri ter preiskovanja raztrganih živali, da je „kmečki strah“ zver mačjega plemena (lev, leopard, jaguar, puma). Vodja te ekspedicije je trdil, da je puma. Slišal je namreč ponoči v gozdu glas zverjadi, ki mu je ostal dobro v spominu. Ko se je vrnil na Dunaj, je poslušal v Schönbrunnu glasove raznih zveri ter prišel do prepričanja, da ima tak glas, kot ga je bil slišal v štajersko-koroškem obmejnem gorovju, puma. Uganka pa je bila, odkod bi bila prišla taka zver. Splošno so mislili, da je ušla iz kakega zverinjaka. Kljub visokemu snegu so lovci pridno dalje zasledovali žival, zlasti oni iz admontskega samostana in pa lovci kneza Liechtensteina in grofa Henckel-Donnersmarcka, ki imata v omenjenem gorovju velika, deloma ograjena lovišča. Parkrat so že obkrožili prebrisano zver, ki se je pa znala vedno izmuzniti. Na snegu so našli sledove, kako je ropala. Tako je n. pr. izsledila srnjaka, ga zgrabila, odnesla v gobcu nad 180 korakov daleč in ga potem deloma požrla. Ostanke so pobrale lisice. Bila je tako previdna in plaha, da je preskočila v visokem in dolgem skoku svež človeški sled, kar se je dobro razločilo v snegu. Že so ljudje malo pozabili na žival, časniki že niso več pisali tako krvavih dogodbic o zveri in niso jezili več mirnih bralcev z bedastimi razmotrivanji o zveri iz peresa kakega „uglednega, priznanega lovca-strokovnjaka“, ki je pa poznal živali samo iz knjig in zverinjakov, ker je predsedel večino svojega življenja za pisalno mizo kakega uredništva, a si je zato tem lažje naslikal „kmečki strah“ v vsej grozoti, tudi raznih šaljivih razglednic s „kmečkim strahom“ niso več razpečevali podjetni trgovci v tolikem številu, kar se je raznesel glas, da je konec „kmečkega strahu“. Steinbauer, lovec grofa Henckel-Donnersmarcka, je bil tako srečen, da ga je dobil 4. t. m. nad Wolfsbergom na Koroškem pred svojo smrtonosno cev. Zadel ga je, a je bil še toliko pri moči, da je ubežal. Ker ga niso mogli zasledovati tisti dan zaradi noči, so šli drugo jutro nađenj. Iskanje „kmečkega strahu“ jim je olajšal ta sam s svojim močnim krvavenjem. Previdno so ga obkolili in tovarniški ravnatelj Maks Diamand ga je podrl s svojo repetirko sistema Mannlicher na 180 korakov. Bil je 37 $\frac{1}{2}$ kg težek volk. Kakor hitro se je raznesla o njegovi smrti vest, je zavladalo povsod veselje. V Celovec in Gradec, sploh v vsa večja avstrijska mesta so telefonirali ali brzojavili, da „kmečkega strahu“ ni več. Iz Wolfsberga so mu poslali godbo nasproti in staro in mlado je hitelo na cesto, da bi si ogledali slavno zver. Fotografirali so jo s srečnim strelcem vred in razmnožili njeno sliko v mnogo sto izvodih. Nato so jo pripeljali v Gradec, kjer si jo je ogledal lahko vsakdo za malo vstopnino v korist lovcev, ki so se trudili za njo. Kje bo stal „kmečki strah“ pozneje v spomin vznemirjenja, ki ga je povzročil, o tem bo razsodil njegov lastnik, grof Henckel-Donnersmarck. Morda ga dobi občina Wolfsberg za svoj muzej, ki si ga misli ustanoviti. Zadnji volk je padel v onih krajih 6. januarja 1861. Ustrelil ga je Zwetti, tudi lovec že imenovanega grofa.

Ne smemo pa misliti, da so vsi prepričani, da je z volkom vred konec „kmečkega strahu“. Nekateri se nikakor ne morejo sprijazniti s to mislijo in še vedno pričakujejo leva, tigra ali še kaj hujšega. Po našem mnenju je pa padel

pravi „kmečki strah“, dasi ne tajimo, da ga bodo kmalu zopet kje videli, ker se nikjer ne manjka ljudi, ki gledajo v svet z domišljijo in ne z očmi . . . Seveda ni izključeno, da se klati v imenovanem gorovju še kaka ropna zver. — Škodo, ki jo je napravil „kmečki strah“, cenijo okroglo na 10.000 K.

Trgovina s kožuho se je obnesla letos kaj slabo. Dasi smo vedeli, da bode letos slabejša kakor lani, vendar nismo pričakovali, da bode tako slaba, kakor je bila. Na ljubljanski semenj, ki se je vršil dne 25.—27. januarja v skladiščih tvrde „Balkan“, je prišlo sicer zelo veliko kupcev iz Lipskega, Monakovega, z Dunaja, iz Budimpešte, Zagreba, Siska in drugod, a plačevali so zelo slabo. V splošnem so padle cene za 20–30 %. Mnogo prodajalcev je odneslo zato rajši v nadi na boljše čase svoje blago domov. Za lisičje kože n. pr. so ponujali 10 do 12 K, za zajčje 30–40 v. Domači prekupci so imeli deloma izgubo, ker so plačevali še dan pred semnjem lepe zajčje kože z 80 v, lisičje pa s 16 K. Tudi kune in vidre so padle v ceni, le dehorji so se držali. Tem je priskočila namreč na pomoč pariška moda, kjer so začele nositi dame krila, obrobljena od kolen doli z dehorjevo kožo. Vzrok tej veliki izpremambi cen je nekoliko moda, največ pa medsebojni dogovor velikih trgovcev. Že na decembrskem londonskem semnju za kožuho je začel pihati neugoden veter, ki se je izpremenil na poti v Lipsko in k nam v pravi vihar za kožuharje.

Na omenjenem ljubljanskem semnju so prodali približno 5000 zajčjih kož, 1200 lisičjih, 800 srninah, 400 jazbečjih, 300 od kun zlatih, 400–500 od kun belih, 200–300 od dehorjev, 50 od vider in nekaj od divjih mačkov, podlasic, polhov itd.

Iz ribarske mreže

Kako je lovil Tone sulce. Pred ne dolgim časom sem čital v listu „Leipziger Illustrierte Zeitung“ spis o ribištvu. Pisatelj hvali trnkanje in ga povzdiguje še črez lov. Kot posebno redek in zanimiv slučaj popisuje, kako bi bil ujel enkrat kmalu na en trnek hkrati dve ribi, klina in ščuko. Ščuka mu je hotela namreč vzeti s trnka ujetega klina, ko ga je vlekel iz vode; da ni dobil obeh, je bil kriv njegov spremljevalec, ki je bil — lepo povedano — prenervozen, v resnici pa preneroden. Ko sem to čital, sem se spomnil še skoraj bolj zanimivega slučaja, ki se je pripetil lansko jesen mojemu očetu in njegovemu spremljevalcu Tonetu. Lepega jesenskega dne popoldne sta bila izginila tiho od doma. Zaman sem ju iskal in povpraševal po njima. Imeli smo namreč dogovorjeno malo brakadico, na katero sta pa gotovo pozabila. Še-le, ko sem opazil, da ni doma očetove ribnice za lipane, se mi je posvetilo, zakaj in kam sta bila odšla tako tiho.

Pri nas doma smo vsi lovci in ribiči. Ker so pa lepe postrvi in veliki lipani že precej redki, skriva drug pred drugim, če ve za kako posebnost, kajti vsak bi se rad izkazal, da je boljši lovec ali ribič kot ostali. Ker sem opazil ta greh tudi pri drugih lovskih družinah — oče skriva lovske tajnosti pred sinovi, brat pa pred bratom —, se mi ni zdelo nič hudega, da sta odšla brez vsakega obvestila. Sam pa tudi nisem maral doma presedati. Zato sem šel malo nad kljunače, ki so posetili ravno takrat spotoma naše kraje. Lov je bil sicer brezuspešen, a ni mi bilo žal, ker mi je dal veliko užitka krasni jesenski dan. Ko sem se vrnil domov, nisem dolgo čakal na ribiča. Že na zadovoljnih obrazih se jima je videlo, da sta doživela nekaj posebnega. Oče je držal v roki skupaj staknjeno ribnico, Tone pa mrežico, a na hrbtu je nosil oprtnik. Stopil je k meni in mi rekel, da naj uganem, kaj ima v oprtniku. Prijel sem in začutil nekaj precej velikega. Če bi bila imela bolj močno

Fr. Ševčik, puškar,

Ljubljana,

Židovska ulica št. 8.

Velika zaloga pušk in samokresov lastnega izdelka in najnovejšega sistema kakor tudi belgijskih, sulskih in čeških strogo preizkušenih pušk z najboljšim strelnim učinkom. Posebno priporočam svoje širom znane lahke trocevke s Kruppovimi cevmi in puške brez petelinov za brezdimni smodnik. **Novo!** Avtomatične Browning-puške, kalib. 16 in 12, z neprekosljivim strelnim učinkom. Avtomatične Browning- in Steyr-pištole. **Velika zaloga vseh lovskih potrebščin** po najnižji ceni. Popravila in naročila izvršujem točno in zanesljivo.

Ceniki na zahtevo zastoj in poštnine prosto.

Svoje cenjene odjemalce prosim vljudno, da izvolijo pri naročilih patron natančno označiti kaliber puške, št. šiber in pa, ali žele navadni ali brezdimni smodnik.

Pozor g. lovci!

Za nagačenje raznovrstnih živali se priporoča

IVAN ROBIDA,

V LJUBLJANI, Tržaška cesta št. 22.

Fina, strokovna izvedba. Najnižje cene. — Na željo odnašam in donašam tudi sam domov. — Naročilo z dopisnico zadostuje.

Kavarna Evropa

v Ljubljani, Dunajska cesta,

je shajališče članov „Slovenskega

lovskega društva“.

Konfekcijska trgovina

Gričar & Mejač, Ljubljana, Prešernova ulica 9,

priporoča lovcem svojo bogato zalogo vsakovrstnih oblačil.

V. Herfort, Ljubljana, Vrazov trg 1,

se priporoča za sezono divjih petelinov, katere preparira zelo skrbno in okusno z najboljšimi kemikalijami in v vseh mogočih stojah. Cena od **9 K** dalje, prsna oblika z izrezljano ploščo od **7 K** dalje. — Priznalna pisma. — Priloženi snimek je napravljen po njegovem izdelku.

Žive

jelene, srne, zajce, kunce,
fazane, jerebice kakor tudi
vse vrste druge divjačine

prodaja v svrhu osveženja krvi

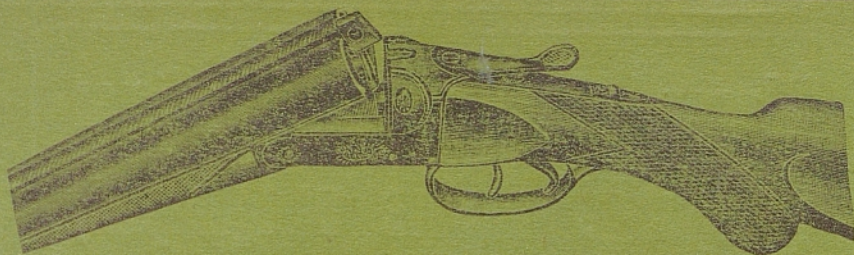
Edvard Mayer v Dunajskem Novem mestu, Schneeberggasse 10.

Zlasti opozarja na nasadna jajca vsakovrstne perutnine. — Za živ prihod divjačine in za svežost jajc jamči. — Cene nizke.

I. KETTE, Ljubljana,

Franca Jožefa cesta št. 3

Specijalna trgovina klobukov, čepic, kravat, perila, sploh vseh modnih in športnih predmetov. — Vsakovrstne potreščine za lovce.

F. K. KAISER, puškar v LJUBLJANI, Šelenburgova ulica 6,
priporoča bogato zalogo pušk in samokresov. V zalogi ima po
najnižjih cenah vse lovske potrebščine kakor tudi vse priprave
za ribji lov.

Umetni ogenj. Ceniki zastonj in poštne prosto. C. kr. prodaja smodnika.

JOSIP ROJINA, LJUBLJANA

Krojačnica za gospode.

Elegantne obleke.

Najnovejši kroj.

Priporoča vsakovrstne športne in lovske obleke ter lovske uniforme.

V zalogi ima najfinejše angleško blago.

Elegantne promenadne obleke in uniforme vseh vrst.

Točna, dobra in hitra postrežba.

Tiskarna in litografija

J. Blasnika nasl. v Ljubljani

se priporoča v izvršitev vsakovrstnih v
to stroko spadajočih del.

Vinska trgovina

najboljše kakovosti po nizkih cenah.

PETRA STEPICA v šiški pripo-
roča svojo veliko zalogo vina

Vino razpošilja v lastnih
: sodih na vse postaje. :

Kmetska posojilnica ljubljske okolice v Ljubljani,

r. z. z n. z.

obrestuje hranilne
vloge po

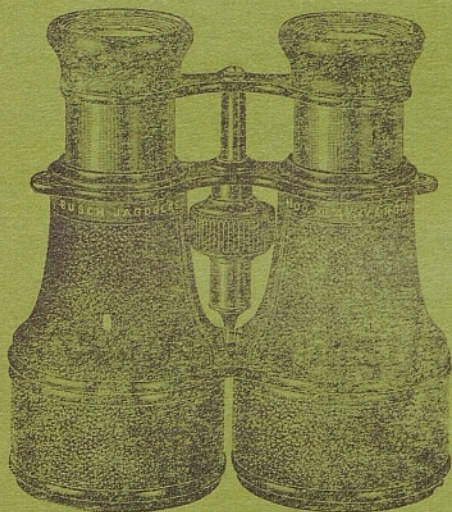
4 $\frac{3}{4}$ $\frac{0}{0}$

brez odbitka rent-
nega davka.

Sprejema vloge na **tekoči račun** s čekovnim prometom
ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.

Rezervni zaklad: nad pol milijona kron.

Hranilne vloge: dvajset milijonov kron.

Cena 80 kron.

Novost!   **Novost!**

Pozor gg. lovci!

Najnovejši in najizbornejši daljno-
gled sedanosti je

Busch-ov

daljnogled mod. XII,

katerega si naj nabavi vsak lovec. Omenjeni
daljnogled vsebuje vse optične vrline v najvišji
meri in je osobito za lov in šport zaradi svoje
izvanredno velike svetlobne moči neprekosljiv
in kot nočno steklo naravnost očarujoč.

Povečanje	4 $\frac{2}{3}$ krat.
Vidno polje v razdalji 1000 m	105 metrov.
Objektivski prerez	53 mm,
Svetlobna moč	132
Teža	450 gramov.

Specijalist za očale in nanosnike. Velika zaloga toplomerov, -barometrov, mer za višino,
kompasov, daljnogledov: Zeiss, Busch, Goerz — Ceniki brezplačno! — Bogata zaloga
ur, zlatnine in srebrnine. — Tovarniška zaloga gramofonov in plošč.

Fr. P. ZAJEC, Ljubljana, **Stari trg**
št. 9.